

ΑΛΕΞΑΝΔΡΙΝΗ ΤΕΧΝΗ

ΧΡΟΝΙΑ Ε΄. ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ 1931 - ΤΕΥΧΟΣ 1^ο

ΤΑΞΙΔΙ

Ἡ θάλασσα. Καὶ σὴν ἐρμιά τῆ μεγαλόστομη
σὴν καραβάνια χρυσοπράσινα
τὰ ποιητικὰ δρομίζουν θάμψη.
Καὶ πάντα ἢ φαντασία μου ἀγνάντια σ' ὄραμα
καὶ πάντα ὁ νοῦς μου σάμπως κάρβοννο
μέσα στὸ διάβα τῶν ἀνέμων ὄλο φλέγεται,
σπιθοβολαίει καὶ λάμπει.

Τοῦ γήλιου πέφτει τ' ὄρωμα πυρρὸ
πὰ σὴν κοιλιὰ τῆς θάλασσας
ποῦ ἔτσι πλατιά σκιριτῶ καὶ πάλλει
καὶ σπαράζει.

Ζούλιας καρφὶ τὸν πόθο μου κεντάει πεισματερὸ
κι' ὄλο τρυγαίει τὶς ὥρες κι' ὄλο ἀρπάζει
κάτι ἀπ' τὴν Τέχνη τῆ μεγάλη.

Ὁ νυχτωμένος οὐρανὸς στὸ πέλαγο
τρεμοβουτάει τὸ θάμα του
σάμπως σὲ ὑγρὸ καθρέφτη.
Σὰ στίχος ἀξεδιάλυτος καψώνεται ὁ πορθμὸς,
καὶ σ' ἀστερίσιες ρίμες ὁ ρυθμὸς
κυλάει κ' ὑψώνεται καὶ πέφτει.

Μὲς στὰ χρυσὰ τότε πανιὰ τῆς φαντασίας μου
φεγγοβολὰ τὸ αἰώνια νέο.
Καὶ καθὼς πλέω
στῆς ἀρμονίας τὸ χορὸ,
εἶμαι τὸ νόημα τὸ βαθὺ καὶ τὸ γερὸ
μὲς στὸ τεχνούργημα τ' ὄρατο.

Κι' ἂν σιῆ σκληρὴ παραφωνία τοῦ ἀνθρώπου
τὸ λυρικό μου δρόμισμα
κάποτε σπάξει καὶ σκοντάφτει,
βραχνὸ τοῦ γλάρου σκούξιμο τὸ γέλιο μου
μὲς σιὸν ἀγέρα ἀνάφτει.

Τρέλλα πλατειὰ ἡ χαρὰ μου χύνεται,
σὰν προσευχὴ ἢ κατάρα βγαίνει.
Γιατί, φαρμακερὰ σουβλιὰ τὰ μάτια μου
κάποιου ἀγρίου σαρκασμοῦ,
θωροῦν τὸν ἀδελφό μου τὸν ἀνάξιο
σιῆ σκυνθρωπάδα τοῦ πνιγμοῦ
νὰ κατεβαίνει...

ΟΜΗΡΟΣ ΜΠΕΚΕΣ

ΚΟΜΠΟΛΟΪ ΑΠΟ ΡΟΥΜΠΙΝΙΑ

ΧΑΣΙΣ

Ἦρθες σὰν ἀνοιξιὰτικη πνοὴ
μέσα σιῆς χειμωνιάτικης τῆς νύχτας τὸ μυστήριο,
μακρὰ ἀπὸ τῶν κέντρων τὴν ὀχλοβοὴ
σιῆς γκαρσονιέρας μου τὸ ἡδονικὸ ἀναχωρητήριο.

Κ' ἐγώ, σὰν τὸν Δερβίση καρτεροῦσα
γιὰ νὰ μοῦ φέρης τὸ χασίς τῆς ὁμορφιάς σου,
κ' ἕνα βιβλίον ἄσκοπα φυλλομετροῦσα,
πὸν σ' ὄλες τίς σελίδες... ἔβλεπα τὴ ζωγραφιά σου.

Κ' ἦρθες σὰν φλόγα πὸν ζεσταίνει,
ἦρθες σὰν ὁμορφιά πὸν ἐμπνέει,
ἦρθες σὰν φίλτρο μυστικὸ πὸν ἀνασταίνει,
σὰν τραγουδάκι ἐνὸς οὐροῦ πλάϊ σὲ ν' εἶ.

Ἐπήραν ἀπ' τὰ νειάτα σου ὄλα γύρω
καινούργια λάμψη, ζωντανέψαν μαγικά...
Ἀπὸ τὰ βάζα τὰ χρυσάνθεμα σπορπίσαν μῦρο,
κλεμμένο ἀπὸ τὰ χεῖλη σου τὰ ἡδονικά..